

Sygn. akt II Ka 445/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2017r.

Sąd Okręgowy w Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Półtorak

Protokolant st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2017 roku

sprawy **P. Ł.**

obwinionego z art. 92a kw i in.

z powodu, apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 10 kwietnia 2017r., sygn. akt II W 242/16

wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od obwinionego P. Ł. 50 zł tytułem opłaty za II instancję i 50 wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 445/17

UZASADNIENIE

P. Ł. obwiniony był o to, że:

I. w dniu 17 kwietnia 2016 r około godziny 11.20 na ul. (...) w S. woj. (...) prowadząc na drodze publicznej pojazd marki B. (...) o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy w obszarze zabudowanym o 26 km/h

tj. wykroczenie z art. 92a kw.

II. w tym samym dniu i miejscu jak w pkt. I prowadząc na drodze publicznej pojazd marki B. (...) o nr rej. (...) nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów, a także wbrew obowiązkowi nie korzystał z pasa bezpieczeństwa podczas jazdy

tj. wykroczenie z art. 95 kw i art. 97 kw w zw. z art. 39 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2017 r Sąd Rejonowy w Sokołowie Podlaskim obwinionego P. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących wykroczenia z art. 92a kw i art. 97 kw i za to, na podstawie art. 92a kw w zw. Z art. 9 § 2 kw wymierzył karę 500 zł grzywny; zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 50 zł tytułem opłaty oraz 100 zł tytułem zryczałtowanej równowartości wydatków postępowania.

Apelację od tego wyroku wniosła obrońca obwinionego zaskarżając go w całości na jego korzyść. Na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 439 §1 pkt 11 kpk w zw. z art. 109 2 kpw powyższemu wyrokowi zarzuciła, że został wydany, mimo iż obwiniony nie brał udziału w rozprawie, gdy jego obecność była obowiązkowa, jak również wyrażał on wolę w niej uczestnictwa, a z winy sądu nie został o niej w sposób prawidłowy zawiadomiony.

Dodatkowo na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 439 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpsw powyższemu wyrokowi zarzuciła obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk, przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka T. B., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa obwinionego w zakresie nie zapięcia pasów bezpieczeństwa.

Obrońca zarzuciła nadto obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk, art. 366 § 1 kpk i art. 410 kpk poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów, naruszenie przez Sąd swobodnej, kontrolowanej oceny całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów na skutek zaniechania ich wszechstronnej i wnikliwej analizy polegające na:

a) oceny dowodu z zeznań świadka T. B., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa obwinionego w zakresie nie zapięcia pasów bezpieczeństwa,

b) dowolnym uznaniu za niewiarygodne zeznań złożonych przez obwinionego w zakresie przebiegu zdarzenia przy jednoczesnej ocenie tego dowodu wyłącznie w kontekście zeznań funkcjonariuszy Policji, którym Sąd dał wiarę.

Zarzuciła także obrazę przepisu postępowania art. 167 kpk mającego wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia na skutek oddalenia przez Sąd wniosków dowodowych obwinionego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów na okoliczność błędnych ustaleń urządzenia rejestrującego podczas pomiaru prędkości obwinionego a które to wnioski dowodowe zmierzały do ustalenia okoliczności mających istotne znaczenie dla przedmiotowej sprawy.

Podnosząc powyższy zarzut, na podstawie art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpsw obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Sokołowie Podlaskim do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności odnieść się należało do najpoważniejszego gatunkowo zarzutu dot. zaistnienia bezwzględnej przesłanki procesowej, gdyż ewentualne uwzględnienie go determinowałoby treść orzeczenia Sądu Odwoławczego. Formułując ten zarzut autorka apelacji odwołała się do treści art. 439 § 1 pkt 11 kpk, który mówi o sytuacji, gdy sprawa rozpoznana została pod nieobecność oskarżonego (w procesie karnym), którego obecność była obowiązkowa. Błędnie jednak obrońca uznała, iż przepis ten ma zastosowanie w postępowaniu, w którym rozpoznawane są sprawy wykroczeniowe, ponieważ przywołany w apelacji art. 109 § 2 kpsw nie odsyła do art. 439 kpk. Spowodowane jest to tym, że kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia samodzielnie określa bezwzględne przesłanki odwoławcze, które wymienione są w art. 104 § 1 pkt 1 – 7 kpsw i żadna z nich nie zawiera analogicznego uregulowania, jakie zawarte jest w art. 439 § 1 pkt 11 kpk. Dlatego, gdyby nawet uznać za zgodne z prawdą twierdzenia zawarte w apelacji, że obwiniony błędnie został poinformowany o godzinie rozprawy wyznaczonej na dzień 10 kwietnia 2017 r, to i tak okoliczność ta nie mogłaby stanowić bezwzględnej przesłanki odwoławczej. Co najwyżej, można by to uchybienie ze strony Sądu I instancji traktować jako naruszenie przepisów postępowania (w szczególności prawa do obrony – art. 4 § 1 kpw), które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw), co dawałoby Sądowi Odwoławczemu ewentualną możliwość uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania lub wydania merytorycznego rozstrzygnięcia w oparciu o art. 440 kpk.

Istota rozważanej kwestii sprowadza się jednak do tego, że obrona w żaden sposób nie wykazała, aby w przedmiotowej sprawie faktycznie zaistniała okoliczność, na którą się powołuje. Z zapisu protokołu rozprawy, która odbyła się w dniu 6 lutego 2017 r bezspornie wynika bowiem, że kolejna rozprawa wyznaczona została na dzień 10 kwietnia 2017 r z podaniem godziny rozpoczęcia i zakończenia rozprawy. W pkt. 2-im postanowienia sądu zaznaczono nadto, że obwiniony został powiadomiony o terminie rozprawy. Przytoczony fragment protokołu rozprawy nie był – aż do czasu wniesienia apelacji – kwestionowany przez obwinionego, ani jego obrońcę, mimo takiej możliwości wynikającej z art.

37 § 10 kpsw, dlatego w ocenie Sądu Okręgowego należało uznać, iż odzwierciedla on rzeczywisty przebieg rozprawy, jaka miała miejsce 6 lutego 2017 r, co obejmuje również wskazanie godziny rozpoczęcia rozprawy odroczonej do 10 kwietnia 2017 r.

Za niezasadny ocenić także należało zarzut obrazy art. 167 kpk (w zakresie tego przepisu brak jest również odesłania w kodeksie postępowania w sprawach o wykroczenia), którego odpowiednikiem jest art. 39 § 1 zd. 1 kpsw, zgodnie z którym dowody przeprowadza się na wniosek stron, albo z urzędu. W piśmie procesowym z dnia 24 listopada 2016 r obwiniony wnosił o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdów na okoliczność błędnych ustaleń urządzenia rejestrującego, podczas pomiaru prędkości obwinionego. Postanowieniem z dnia 10 kwietnia 2017 r (k.39) Sąd Rejonowy, na podstawie art. 193 § 1 kpk w zw. z art. 42 § 1 kpw oraz art. 39 § 2 kpw w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 kpk wniosek ten oddalił. Wprawdzie decyzja sądu meriti nie zawiera uzasadnienia, jednakże z treści przytoczonych przepisów, w szczególności ostatniego wynika, iż sąd biorąc pod uwagę realia przedmiotowej sprawy uznał, iż okoliczność, która ma być wykazana dowodem wnioskowanym przez obwinionego nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Stanowisko to w zupełności zyskało akceptację Sądu Odwoławczego, skoro w trakcie całego postępowania obwiniony przyznał się do I-go zarzutu. Również wobec funkcjonariuszy policji przeprowadzających kontrolę drogową nie kwestionował prędkości, z jaką się poruszał, a jaka została wykazana przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów. W tej sytuacji, zbędnym dla realizacji celów postępowania było wywoływanie opinii biegłego, albowiem okoliczności sprawy nie wymagały wiadomości specjalnych, a przeprowadzenie takiego dowodu znacząco zwiększyłoby wydatki postępowania.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw również do zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań świadka T. B., które w całości zostały uznane za niewiarygodne. Kwestionując tę ocenę autorka apelacji skupia się jedynie na fragmencie zeznań tego świadka, z których wynikać by miało, iż w trakcie rozmowy telefonicznej z obwinionym świadek nie słyszał charakterystycznego dźwięku informującego o niezapiętych pasach bezpieczeństwa. Sąd przeprowadzając ocenę tego dowodu dochował wymogów art. 7 kpk, albowiem ocena ta jest zgodna ze wskazaniami tego przepisu tj. zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Trafnie organ I instancji dostrzegł sprzeczności pomiędzy zeznaniami świadka a depozycjami obwinionego, które podważały wiarygodność twierdzeń T. B.. Sam obwiniony przed Sądem przyznał, że po zatrzymaniu za „szybko odpiął pasy”, co wyklucza możliwość, aby w trakcie rozmowy telefonicznej prowadzonej ze świadkiem w trakcie kontroli drogowej (a więc już po zatrzymaniu) miał zapięte pasy. W tej sytuacji, wersja zdarzeń przyjęta przez Sąd I instancji, na podstawie zeznań policjantów przeprowadzających kontrolę drogową, zgodnie z którą obwiniony nie posiadał w czasie jazdy zapiętych pasów bezpieczeństwa, jawi się za w pełni wiarygodna i wykazana materiałem dowodowym.

Wbrew zarzutom apelacji, nie można się zgodzić z poglądem wyrażonym przez jej autorkę, że sąd meriti dopuścił się obrazy art. 4 kpk, art. 366 § 1 kpk i art. 410 kpk, do których odsyłają stosowne przepisy kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

W trakcie przewodu sądowego przeprowadzone zostały wszelkie dostępne i jednocześnie niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy dowody. Podejmując wszelkie decyzje w tym przedmiocie, przewodniczący składu sądu kierował się wskazaniami art. 4 kpk badając i uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego. Ocenie zostały poddane wszystkie dowody, zarówno te, które sąd obdarzył wiarą, jak i te, którym wiarygodności odmówił, przy czym na poparcie swojego stanowiska sąd powołał przekonującą i adekwatną argumentację. Powoduje to, że niezbędne wymogi spełnia także uzasadnienie wyroku, którego treść czyni zadość wskazaniom art. 424 § 1 i § 2 kpk, dlatego zarzut podniesiony w tym zakresie również nie mógł zostać uwzględniony.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpsw, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpsw oraz § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. nr 118, poz. 1269), Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.